

Med andre ord omfatter målsætningen for regeringens voldspakke hele voldssagsforløbet helt frem til afsoning.

Siden 1998 har Justitsministeriet hvert år sendt en redegørelse til Folketingets Retsudvalg om status for de opstillede målsætninger. Redegørelsen omfatter både politiet, domstolene og Kriminalforsorgen.

Den seneste redegørelse er sendt til Folketingets Retsudvalg den 20. december sidste år, altså 2000. Som det fremgår af redegørelsen, er andelen af voldsdømte, der indsættes til afsoning inden for 30 dage, opgjort til 82 pct. Tallet omfatter perioden 1. maj til 31. juli 2000. I forhold til de forudgående år er der sket en væsentlig stigning. Med andre ord opfyldes målsætningen i stadig stigende omfang.

I nogle tilfælde er det ikke muligt at iværksætte afsoning inden for de 30 dage. Det kan der være forskellige grunde til. Det kan f.eks. skyldes, at den dømte ikke møder. Det kan også skyldes, at den dømte har ansøgt om benådning eller udsættelse.

Redegørelsen fra 2000 viser imidlertid, at der, uanset hvilken begrundelse der er tale om, er sket et fald i antallet af disse sager.

Lad mig i den forbindelse fremhæve, at der bl.a. er sket et fald i den kategori, hvor årsagen til den sene indsættelse er angivet som pladsmangel i fængsel eller arresthus. I redegørelsen fra december 1999 var tallet for denne kategori på 1,8 pct. I redegørelsen fra december 2000 er tallet faldet til 0,5 pct., altså en halv procent. Det er således meget sjældent forekommende, at årsagen til den sene afsoning af en voldsdom skyldes pladsproblemer.

Regeringen lægger stor vægt på, at målsætningerne om en hurtig behandling af voldssager, herunder en hurtig afsoning af voldsdomme, i stadig stigende omfang opfyldes. Regeringen finder det i den forbindelse positivt, at der er sket en væsentlig stigning i antallet af voldsdømte, der indsættes til afsoning inden for målsætningen på 30 dage, i forhold til de foregående år.

Lad mig til sidst vende mig til den del af beslutningsforslaget, der siger, at personer, der er sigtet for voldskriminalitet, ikke må løslades på grund af pladsproblemer i landets fængsler og arresthuse.

Her vil jeg godt slå fast, at det ikke er landets fængsler eller arresthuse, der tager stilling til, om der skal ske varetægtsfængsling. Det er heller ikke Direktoratet for Kriminalforsorgen eller

Justitsministeriet, der træffer sådanne beslutninger. Det er derimod domstolene.

Hvis politi og anklagemyndighed som led i behandlingen af voldssager mener, at betingelserne for at begære gerningsmanden varetægtsfængslet er til stede, vil spørgsmålet blive indbragt for domstolene. Domstolene vil herefter træffe beslutning om varetægtsfængsling i overensstemmelse med retsplejelovens regler. Hvis en domstol træffer beslutning om, at der skal ske varetægtsfængsling, har Kriminalforsorgen pligt til at anbringe den fængslede i en af Kriminalforsorgens institutioner.

I den forbindelse vil jeg gerne understrege, at arresthusene af Direktoratet for Kriminalforsorg er blevet instrueret om, at de ikke må afvise at modtage anholdte og varetægtsarrestanter, som politiet begærer indsat, uanset at dette kan medføre overbelægning i det lokale arresthus i en kortere periode.

Lad mig sammenfattende slå fast, at regeringen allerede har truffet foranstaltninger for at sikre, at personer, der dømmes for vold, hurtigt kommer til at afsone deres straf.

Regeringen har opstillet klare målsætninger herfor, og disse målsætninger opfyldes i stort og stigende omfang. Det forekommer uhyre sjældent at en person, der dømmes for vold, ikke kommer ind og afsone sin straf med det samme på grund af pladsproblemer. Hertil kommer, at landets fængsler og arresthuse allerede i dag har pligt til at modtage personer, som varetægtsfængsles af domstolene i forbindelse med voldssagen.

Regeringen kan derfor ikke støtte det fremsatte forslag, der i det væsentlige blot er en gentagelse af regeringens klare politik og handlinger på området, og der er jo som sagt ingen grund til at lave en ny vedtagelse, da det allerede gennemføres i praksis.

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (UP):

Når jeg kommer op allerede nu, er det, fordi jeg lige vil præcisere, at jeg er bekendt med voldspakken og tiltagene fra 1994 og fra 1997. Men som det jo også fremgik af justitsministerens egen tale her, er problemet ikke løst.

For det første har man en målsætning om, at det er senest 30 dage efter fuldbyrdelsesordren, at de dømte skal afsone. Hvorfor er det ikke med det samme?

For det andet fremkom justitsministeren med nogle procenter, de er godt nok faldende og ef-